

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko Ministerstwu Spraw Wewnętrznych w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 25 czerwca 2013 r., sygn. akt XXI Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie z powództwa M. K. przeciwko Ministerstwu Spraw Wewnętrznych o zapłatę, oddalił apelację powódki oraz orzekł o kosztach zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok powódka zaskarżyła skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka podniosła, że w sprawie występuje oczywista zasadność skargi. Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji oddalając apelację powódki w sposób oczywisty naruszył art. 378 § 1 zd. 1 k.p.c. przez nierozpoznanie podstawowego zarzutu zgłoszonego w treści apelacji, w sytuacji, gdy prowadzony spór opierał się na treści art. 61 ustawy o służbie cywilnej. Zastosowanie wskazanego przepisu w oparciu o ustalony stan faktyczny było zatem w ocenie skarżącej podstawowym obowiązkiem Sądu Okręgowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji. Artykuł 398⁴ k.p.c. określa wymogi formalne, jakim powinna odpowiadać skarga kasacyjna. Skarga kasacyjna powinna, poza spełnieniem wymagań przewidzianych dla pisma procesowego, zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz wniosek o uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (art. 398⁴ § 1 k.p.c.).

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania

głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX nr 560541). Nawet w przypadku uwzględnienia uzasadnienia podstaw skargi nie można uznać, że jest ona oczywiście uzasadniona w zaprezentowanym rozumieniu. Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa, a tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi.

Odnosząc się do podnoszonej przez skarżącą w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania argumentacji wskazać można, że zgodnie z wymaganiami stawianymi stawianym przez art. 398³ § 1 pkt 2 i art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. odnośnie do sposobu przedstawienia podstawy naruszenia przepisów postępowania pełnomocnik powinien uzasadnić, na czym polegało naruszenie wskazanego przepisu oraz wykazać, że naruszenie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2013 r., II PK 214/12, OSNP 2014 nr 1, poz. 3). Zgodnie z art. 378 § 1 *in initio* k.p.c., którego naruszenie skarżąca podnosi, sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. obowiązek rozpoznania sprawy w granicach apelacji, oznacza zarówno zakaz wykraczania przez sąd apelacyjny poza te granice, jak też nakaz merytorycznego rozważenia wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji w celu jednoznacznego określenia podstawy prawnej własnego orzeczenia. Zauważyć należy, że we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, stanowiącym odrębny od uzasadnienia podstaw skargi jej element formalny, nie podjęto próby wykazania, że podnoszony zarzut procesowy miał istotny wpływ na wynik sprawy, co dyskwalifikuje tę część skargi (por. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 13 marca 2013 r., II PK 214/12, OSNP 2014 nr 1, poz. 3). Ponadto wbrew zarzutowi skarżącej przepis ten nie został naruszony przez nieustosunkowanie się Sądu drugiej instancji do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 61 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 ze zm.). Jak wynika to z uzasadnienia Sądu Okręgowego, Sąd rozważył tę kwestię, uznając że w sprawie istniały uzasadnione przesłanki przemawiające za przeniesieniem powódki na stanowisko urzędnicze w oparciu o art. 61 ustawy o służbie cywilnej (uzasadnienie Sądu Okręgowego k. 174, 176). Ocena trafności tego poglądu wiązałaby się natomiast z ewentualnymi zarzutami naruszenia przepisów prawa materialnego. Skarga powódki nie zawiera jednak zarzutów naruszenia prawa materialnego, podczas, gdy główne podnoszone w uzasadnieniu skargi zarzuty dotyczą w rzeczywistości błędnego zastosowania art. 61 ustawy o służbie cywilnej.

Z przedstawionych względów skarga kasacyjna nie jest w oczywisty sposób uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy z przytoczonych względów orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]